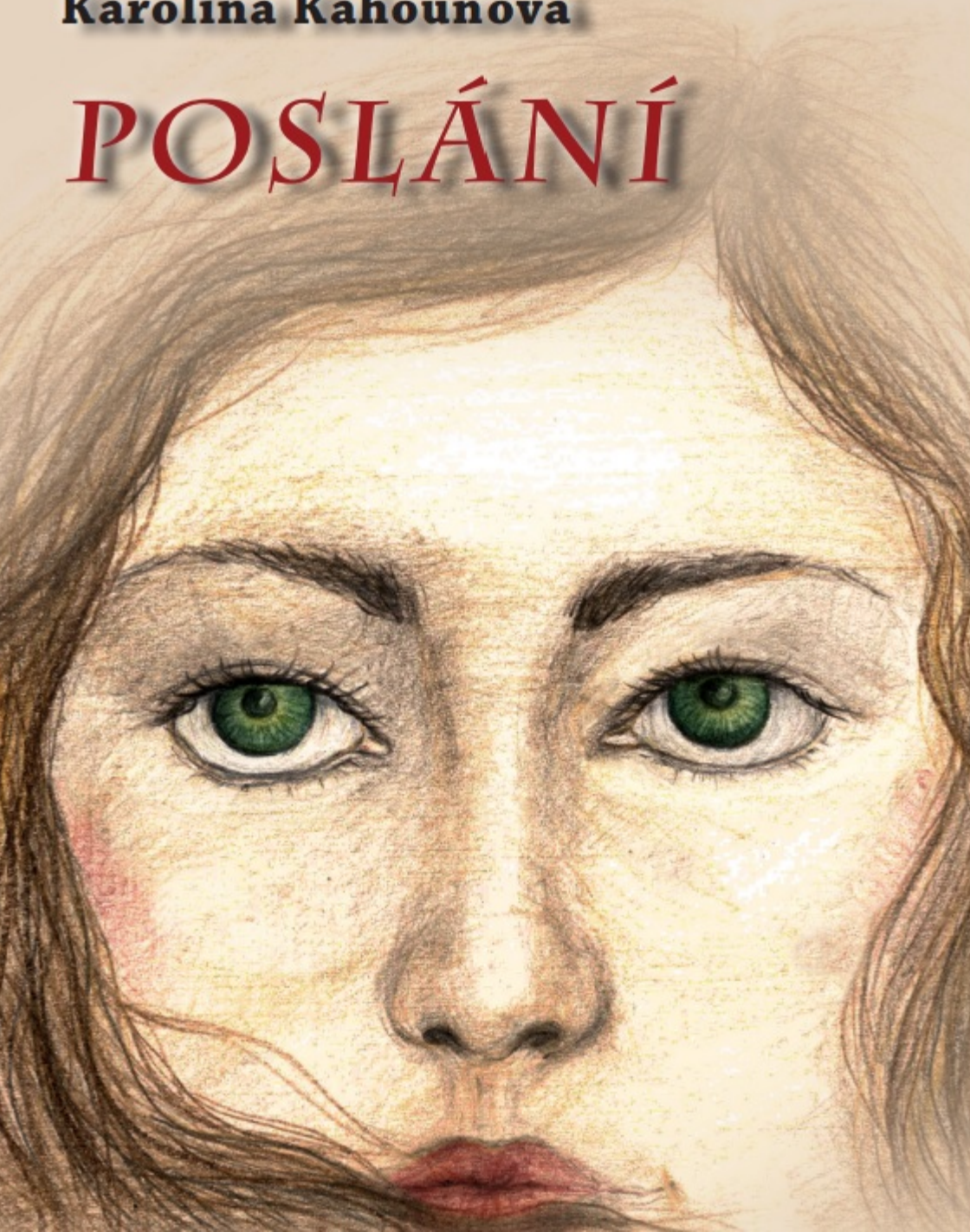

Karolína Kahounová

POSLÁNÍ

Karolína Kahounová

CESTA ZA SPÁSOU
POSLÁNÍ

*Knihu věnuji především své rodině,
kamarádkám a kamarádům,
ale i čtenářům této knížky.
Bez Vás bych nikdy nebyla tam, kde jsem.*

© Karolína Kahounová, 2014

Illustrations © Karolína Kahounová, Anna Martinovská, 2014

ISBN 978-7211-459-7

Báseň

*Ti vládci samozvaní,
splní se snad naše přání?
Polapeni do bezmezné moci,
navždy pozřeni v ledové noci?*

*Ve skrytu noci vyhrávají,
život plyne bez váhání...
Nesplní přání nás všech?*

*V ten osudný den,
kdy kají svůj sen,
spadnou do ní bez váhání?
Vyplní se naše očekávání?*

*Chopili se strašlivé moci,
aby je smrt sevřela do bezedné noci,
kde pod hvězdami širými
v tom nekonečném vesmíru
znovu a znovu spílají svůj sen...
Objeví se tady v ten osudný den?
Vyplní tak naše očekávání?
A spadnou do ní bez váhání?*

PROLOG

Mladá sedmnáctiletá dívka se procházela u třípytíciho se jezera. Jemný letní vánek si pohrával se světle hnědými vlasy, které jí splývaly až k pasu. Pod jasným slunečním svitem však některé pramínky získávaly barvu tekutého zlata.

V dívčině obličej se zračilo štěstí jasně jako odraz v zrcadle. Právě dnes bylo prvního července, takže jí začínaly letní prázdniny.

Čekala na svoji nejlepší kamarádku Izabelu, se kterou se chtěla jít koupat do jezera, ale ona stále nepřicházela. To jí připadalo divné, protože kamarádka nemívávala zpoždění. Dívka si už plánovala, že jestli se Izabela neobjeví co nejdříve, skočí do jezera sama, teplota vzduchu stoupala ke třiceti stupňům již několik dnů.

Dívčiny neobvykle pronikavé, sytě zelené oči prohledávaly okolí a hledaly nejlepší kamarádku.

„Ach jo,“ ulevila si, „kde je?“ Sáhla po svém mobilu a povzdechla si, jelikož si uvědomila, že v tom spěchu, s nímž se vydala k jezeru, si zapomněla svůj nový dotykový mobil doma na stole.

Naštvala se sama na sebe, když tu její pohled padl na vysokého, pohledného a přitažlivého mladíka krácejícího proti ní... Jeho královsky modré oči ji pozorovaly způsobem, jako by jí chtěly něco sdělit – něco naléhavého. Dívka si všimla, že mladík – ne o moc starší než ona – vypadá dost unaveně. Jeho lehce rozčuchané, slámově plavé vlasy poletovaly ve větříku stejně jako ty její.

Chlapec dokráčel až k ní a pověděl jí nenuceně: „Jak se jmenuješ?“

„Liliana,“ odvětila mu neochotně.

Mladíkovi poklesla brada a nečekaně se otočil k odchodu. Lilianě to připadalo divné – opravdu nikdy se jí nestalo, že by se jí někdo neznámý zničehonic zeptal na její jméno. Pomyslela si, že i přesto, že je tak krásný, tak mu raději nebude důvěřovat. Vypadalo to, jako kdyby tajuplný chlapec někoho hledal a byl zklamaný proto, že ho nenašel.

Avšak pak si nejspíš znovu na něco vzpomněl, a k dívce se otočil tak rychle, až se lekla:

„A máš třeba nějakou přezdívku?“

Liliana mu ze strachu nejdřív neodpovídala, i když jednu přezdívku měla. Přesto, že jí mladík připadal hodně unavený, fascinovalo ji, jak reagoval rychle a pohotově. Byl štíhlý, ale do hubenosti měl daleko. Dívka si nemohla nevšimnout jeho poměrně specifických rysů v obličejí. Neznala nikoho, kdo by se mu blíže podobal. Mladíkově tváři dominovaly vystouplejší lícní kosti a také samozřejmě ty dechberoucí azurové oči, v záři slunce se lesknoucí jako démanty...

Nakonec ji něco naléhavého v jeho pohledu přece jen přesvědčilo, aby mu odpověděla.

„Od kamarádek jsem už před několika lety dostala přezdívku Lilien a od té doby mi téměř všichni takříkají.“

Zatím ještě netušila, do jakého éterického dobrodružství se touto větou žene...

NEUVĚŘITELNÉ

Mladík začal vypadat jaksi zaraženě, Lilien na tom byla stejně. Všimlasi totiž, co neobvyklého má chlapec na sobě – čisté bílé tričko prošivané hnědými nitkami, hnědé kalhoty z materiálu, který u nás nenajdeme, zajímavé boty z ještě zajímavějšího materiálu. A celý vzhled zdobila velká nenápadná brašna přehozená přes levé rameno.

Znenadání až neuvěřitelně rychle popadl Lilien za ruku... a začal ji táhnout od lesknoucího se jezera.

Liliana se bránila, snažila se vyprostít z toho pevného sevření..! Avšak nedokázala to. Jeho surový stisk až bolel. Byl příliš silný...

Zakvičela: „Pusť mě, prosím! Tohle se nedělá, a už vůbec ne dámě! Nevím, co si myslíš a co ode mě chceš a očekáváš!“ Strach jí sevřel srdce jako ledová ruka, předtucha čehosi nevidaného...

„Očekávám od tebe, Lilien,“ sykl prudce, až nadskočila, „a také CHCI, abys zachránila náš svět od zla, které nás sužuje a které, jestli něco neuděláš, bude zanedlouho sužovat i vás!“ Mladík se rychle ohlédl na liduprázdnou cestu, po které ji táhl. Vypadalo to, jako by se ujíšťoval, jestli je někdo nezahlédl nebo neslyšel.

Ukázalo se, že ne.

Zatvářil se trochu rozzuřeně a netečně. Dívku jímал největší strach, jaký kdy pocítila... Chlapec svíral pravou rukou její paži a druhou Lilienin pas. Musela za ním klopytat chtě nechtě. Srdce jí začalo bušit rychle, jako kdyby běžela maratón – o sto šest. Celá se třásla a přemýšlela nad slovy, která tajemný mladík před chvílí vyřkl. Nad *těmi* slovy. To si snad dělá legraci? Není to třeba blázen!? Nepotřeboval by jen tak náhodou zavést do psychiatrické léčebny?! I když hluboko uvnitř, ve svém nitru, ve svém srdci, tušila cosi jiného...

Ach. Jako by racionální nápady pro tuto chvíli pozbyly veškeré hodnoty.

Protože ona tušila něco zcela jiného...

Její chmurné myšlenky přerušilo to, že se záhadný mládenec na ni naléhavě a rychle obrátil... a Lilien v tu chvíli zahlédla v jeho očích velikou bolest, kterou ale stihl rychle zahnat.

Trochu se nad ni naklonil a už mileji zašeptal: „Moc tě snažně prosím. Vyslyš prosbu celého světa a pojd' prosím se mnou zachránit celé dva světy, protože jediné TY, Lilien, máš TU moc – moc nás zachránit...“

To snad není pravda!

Liliana si začínala myslet, že záhadný mladík snad dokonce pochází z jiného kouzelného světa, kterému hrozí zkáza. Zjistila to podle toho, co jí řekl. Jak by se jinak dalo vysvětlit to divné oblečení? Strašně se bála, ale zároveň ji šířila zvědavost. Ale proč zrovna ona? Proč by si pak osud musel vybrat zrovna ji? Nic nechápala, opravdu nic...

Lilien byla vždy snílek a na kouzla, mytické tvory a vše kolem toho docela věřila. Také tomu rozuměla mnohem více než většina ostatních lidí, hlavně díky knihám o magii, které hodně četla. Ale věřila tomu přece jen méně, než když byla mladší.

To už ale mladík s dívkou vkročili do lesíka. Háj se skládal z mladých listnatých stromů, převážně z lip a z dubů. Lilien s potěšením zjistila, že se chlapcovy dlaně spouštějí z jejího těla. Už se jí nedotýkaly.

Posadila na pařez, ale on zůstal stát proti ní a svýma královsky modrýma očima si ji zkoumavě a se zamyšlením měřil od hlavy k patě. Dívka proto trochu zropačtěla. Vůbec nevěděla, co má dělat, co si myslet...

... avšak tušila, že kdyby se pokusila uprchnout, určitě by ji on chytil – jak si už všimla, měl opravdu dobrý postřeh. Navíc oplýval velkou silou! Málem se rozplakala. Útěk by byl určitě předem prohraným zápasem...

„Neboj se mě,“ laskavě se usmál. Ach... ty jeho oči! A ten provinilý výraz...

I když se ho stále bála, pod jeho pohledem se jí téměř podlamovaly nohy – a to byl jeden z mnoha důvodů, proč si sedla. Všimla si, že rozložitými a spleťnými korunami stromů sem pronikala trocha světla. Vjasu slunce se mladíkovi jeho okouzující oči téměř nadpozemsky zaleskly.

Nemohla si pomoci, ale připadalo jí, že chlapec jí nechce provést nic zlého a že po ní ani nic špatného nechce. I když měl velkou sílu, rozhodně by jí neublížil. Určitě to nebyl žádný blázen, tím si byla Lilien téměř jista. Má snad dívka věřit své intuici, která jí pomohla už v tolika problémech? Má věřit své schopnosti odhadnout věci dopředu? Nikdy se v tom nemýlila. Po těle se jí rozlézal chlad, chlad věštící cosi nadpozemského... Avšak *proč?*!

Vtom její myšlenky protrhl hlubší hlas. *Jeho* hlas. „Vím, že musíš být hodně zmatená. Já ti teď musím říct zatím pro tebe to nejdůležitější,“ vyslovil a tím vyzval Lilianu, aby se ho ptala, na co chce. Musel vidět, jak celá hoří nedočkavostí dozvědět se více o tom, co jí právě sdělil.

Přesto tomu tak úplně nevěřila. Jestli tuto scénku hraje, musel by ji sehrát opravdu výborně... Byl to dobrý, přesvědčivý herec. Tedy jestli to *je* herec.

„Najednou nevím, na co se tě mám zeptat, je toho tolik...“ odpověděla s třesoucím se hlasem. Rychle polkla. Opatrně si odhrnula vlnité vlasy, které jí mezitím napadaly do jemně řezaného obličejce se světlejší pokožkou. Vždycky byla statečná, ale až příliš zvědavá...

„Tak zkus začít s tím, co tě jako první napadne, nebo s tím, co je tvému srdci nejbližší...“

TAJEMSTVÍ KOUZELNÉ ŘÍŠE

Liliana se zamyšleně dívala po zemi porostlé kapradím, opravdu nevěděla, s čím by měla začít. V hlavě měla prázdno... Přece hned neuvěří, že má být spasitelkou nějakých dvou světů!

Avšak něco jí neustále nepřestávalo našeptávat, že mladík nelže. Zavrtěla hlavou a pokusila se vytěsnit z hlavy takovéto myšlenky.

Přece to může zkusit... *zeptat se*, jak on chtěl. Z toho může snadněji vydedukovat, jestli její intuice má znovu pravdu. Často ji pomáhala odhadnout věci dopředu a nikdy se nemýlila. Bude tomu znovu tak?

„Máte v té vaší zemi jména a příjmení?“ otázala se. Bylo to to první, co ji napadlo. Musela se pochválit, že na sobě moc neprojevila slabost, rozpolcenost v jejím nitru, jež prýštila ze strachu...

Mladík na ni do té doby vyloženě zíral, ale Lilien ho touto otázkou vytrhla ze zamyšlení a také ho touto nepodstatnou otázkou překvapila. Zaraženě zjistil, že si dívku celou tu dobu se zájmem prohlížel, a proto nám zatím bezejmenný mladík odvrátil zrak a zadíval se na své boty, jako by si na nich najednou všiml něčeho divného.

Ale přesto pohotově zareagoval: „No jasně, že tam máme jména a každý se nějak jmenuje. Jestli chceš vědět, jak se jmenuju, tak mně říkají Nevvran, ale *příjmení*,“ Lilien se potutelně usmála, „nebo jak se to vyslovuje, u nás nemáme. Co chceš tedy vědět dál?“ zajímal se trochu nejistě mládenec.

„Tak třeba to, co vás sužuje,“ nabídla Liliana.

V duchu se divila Nevvranovu jménu, protože jí znělo nebezpečně, bojovně, až záporně. Sice chápala, že by v jejich světě prakticky měli mít jiná jména než v tom, v němž žije ona, ale... Nezní *Nevvran* trochu divně? To jméno jí připadalo až prapodivné svou výhružností, hlavně když se nad ním podrobněji zamyslela.

Teď se už Nevvrana opravdu tolik nebála, její srdce jí nepřestávalo našeptávat, že není nebezpečný. Tedy alespoň ne *pro ni*. Opravdu nevypadal jako zlý člověk a *zatím* jí nic špatného neprovedl. Tedy

pokud nebrala úvahu, jak ji bez jejího souhlasu doslova *odtáhl* na toto místo. Možná proto, že už z něj neměla ani tolik strach, byla stále zvědavější a zvědavější. Navíc se jí na nějakou dobu podařilo uhasit hlas v jejím nitru.

Hlas její intuice.

Nevvrán si mezitím povzdechl nad Lilieninou otázkou. To bude ale dlouhé vypravování...

A pak začal: „Začalo to jen se dvěma lidmi. Ani se nedá říct, že jsou to lidé. Říká se, že se zrodili ze samotného Zla. My jsme jim vybrali dostatečně vystihující přezdívku a tou je stále nazýváme. Jejich přezdívka zní – *Kruté bytosti z Temnot* – a musím říct, že jsou nesmrtelné, nikdo asi kromě nich nechápe, jak nesmrtelnosti dosáhly. Nejspíš proto, že pocházejí ze zla. Bohužel to jsou samozvaní vládcí, kterým se později narodila princezna Ilkventtis, jež se stala – stejně jako ony – *Krutou bytostí z Temnot*.

Krutá bytost z Temnot – král, má jméno Jazader, královna se jmenuje Murfora. Každá *Krutá bytost z Temnot* je neviditelná, neslyšitelná a takřka nezranitelná, zničit ji lze jen opravdu silnými kouzly. Jsou schopny se přenášet z místa na místo. Můžou tak vypouštět své hrozné nestvůry, které stvořily, ve všech koutech našeho světa. Každá vlastní diamant, který má schovaný u sebe, ale každá z těchto bytostí cestuje sama. Neví se do podrobností, jak k těmto drahokamům přišly.

Pomocí svého zla pustoší náš svět strašlivými příšerami a nástrahami... Zlo snadno vyvolají díky svému diamantu, samozřejmě je k tomu zapotřebí i extrémně silná kouzelná moc, kterou oplývají. Přesto neustále sílí. Každým dnem, každou hodinkou se stávají mocnějšími.

Což je pochopitelné – je dost známé, že každý, kdo trénuje kouzlení, se stává stále silnějším a silnějším... A u nich to není výjimkou. Navíc se zřejmě naučily spolupracovat se svými diamanty. Je to jisté kvůli tomu, že příšery, které vypouštějí na můj svět, jsou stále mocnější a odolnější. Všechny jim jsou velmi oddané a poslouchají je.

Zanedlouho by to u nás *Kruté bytosti z Temnot* mohly celé zničit, pokud to tak půjde dál.

A Lilien, ty jediná tomu můžeš zabránit. Ovládáš sílu... sílu, s jejíž pomocí nás můžeš všechny zachránit. Avšak přesto to bude takřka nemožné. Jestli jsi čarovat ještě nikdy nezkusila, možná sis toho nevšimla, ale vlastníš neskutečně velkou magickou energii. S její pomocí *Kruté bytosti z Temnot* svrhneš z trůnu. Budeš za nimi cestovat anajdeš je.

Řekl jsem ti příběh – *jejich* příběh – opravdu jen ve zkratce, obsáhl to nejdůležitější, co teď potřebuješ vědět.“ A docela mile se usmál. Mluvil nuceně, očividně mu do řeči zrovna nebylo. Mladé dívce připadal jaksi posmutnělý, každopádně to vypadalo, že umí docela dobře zakrývat své emoce.

Smutně, ale tiše si povzddechla. Tohle je *určitě* nějaká hra. *Musí* být... Jenže on po krátké odmlce pokračoval: „Musíš jít se mnou za těmi hroznými bytostmi, snažně tě prosím. Znič je, i ty jejich zpropadené diamanty! Jestli se mnou nepůjdeš, za několik týdnů to tu bude vypadat jako u nás. Jakýmsi neznámým způsobem se jim totiž podařila najít cesta na váš svět a chystají se sem vtrhnout. Silných nestvůr a různých nástrah bude najednou strašně moc a vy jednoduše nebudete připraveni.

Vím, že si myslíš, že se ti to jen zdá. Ale to není sen, je to skutečnost.“ Po celou dobu svého vyprávění se tvářil velmi upřímně.

Tak to má tedy pravdu – s tím, že si Lilien myslí, že se tady vůbec nejedná o skutečnost... Jenže... co jen dívka udělá? Co si jen počne? Zahleděla se na své nehty, vůbec nevěděla, jak se má vymluvit. Bohužel, napětí z toho, že jí nelhal, v ní zase začínalo klíčit... Nedokázala ho potlačit.

„Tví rodiče ani přátelé o tebe nebudou mít strach, když se neobjevis. Také budou cítit, že jsi šla pomoci ostatním, kteří to potřebují.“

Tak tohle je tedy už moc. Co má říct. Co má dělat. Jak má zareagovat. Protože teď už věděla, že toto hrůzoplné zjištění je určitě pravda... .

„To je asi úplně nejpodstatnější, co jsem ti mohl říct, a opravdu mi věř, prosím.“ Nevvrán si oddychl, byl šťastný, že má proslov za sebou. Řekl ho s jistým odporem. Podíval se dolů na Lilianu, která se na něj ustrašeně dívala.

Ani se jí nedivil...

V JINÉM SVĚTĚ A MAGIE

Lilien to vše připadalo jako opravdový sen, ze kterého se nikdy, nikdy neprobudí. Nemohla tomu uvěřit! Že ona má tak obrovskou kouzelnou moc, že může, vlastně musí zachránit svůj svět a říši, o níž před pouhou hodinou neměla ani potuchy! Díky své intuici věděla, že to, co ten kluk řekl, je pravdou. Nepochopitelně neuvěřitelnou pravdou. Má přece i další důkazy o Nevvranově nelži, třeba jeho oblečení... Avšak má mu přesto věřit?! Zatřepala hlavou a odehnala od sebe jako několik mūr myšlenky, jež ji tolik trýznily. Když si zakázala myslet na pochybnosti, usazené hluboko, hluboko v jejím srdci, udělalo se jí líp. Přemýšlela, na co by se měla chlapce ještě zeptat, zvědavou stále zůstávala, když ji něco

napadlo:

„A jak se do té vaší země dostaneme?“ Ha! A bude nacytaný na švestkách! Nemůže svůj proslov mít vymyšlený tak dopodrobna... Stále si trošku nepřestávala namlouvat, že *to* není možné...

Avšak jistě věděla pouze jedno – teď se stoprocentně potvrdí, jestli Nevvran mluví pravdu...

„No... Už jsem o tom přemýšlel...“ váhavě pravil a trochu nervózně se pousmál. „Já jsem se k vám dostal mými kouzly, ale stálo mě to strašně moc sil, tak jsem si myslel, že bys...“ Ale jeho slova vyzněla do ztracena. Jako v tichu, které nic a nikdo nedokáže narušit...

Zbytek jeho odpovědi už dál nevnímala. Protože tomu nemohla uvěřit. Protože tohle... *tohle* by nebylo možné ani v těch nejhorších nočních mūrách.

Protože tohle byla *realita*.

To snad není pravda... *Nemůže být*.

Jeho slova jí pořád rezonovala v hlavě. Dokola a dokola. Bylo to neunositelné. *Pojď prosím se mnou zachránit celé dva světy... Jedině TY, Lilien, máš tu moc – moc nás zachránit... Ovládáš sílu... sílu, s jejíž pomocí nás můžeš všechny zachránit... Avšak přesto to bude takřka nemožné...*

Avšak přesto to bude takřka nemožné. Avšak. Přesto. To. Bude. Takřka. Nemožné...

... ale vlastněš neskutečně velkou magickou energii... Jakýmsi neznámým způsobem se jim totiž podařila najít cesta na váš svět a chystají se sem vrhnout... Ale to není sen, je to skutečnost...

Vzpomínky, ty dotěrné vzpomínky se před ní míhaly jako obrázky. Jenže není to sen... protože to je skutečnost. Musí být.

V tom si byla jistá.

Tohle všechno byla holá pravda, kterou již neobemyká žádný háv lži... Vyděšeně zírala na kmen stromu lípy. Každá chvilka trvala snad celá tisíciletí. Pořád jí *to* nemohlo tak úplně dojít.

Že ona je spasitelkou.

Kdyby si s ní *on* jen chtěl hrát nebo by to byl nějaký šílenec – na což *on* vůbec, ale vůbec nevypadal –, neměl by nic až tak promyšlené do detailů. Tedy alespoň si to myslela...

Měla další důkazy. Oblečení, propojení souvislostí.

A samozřejmě její intuici, která jí stále našeptávala to, co bylo nemožné. To, co by *mělo být* nemožné. Co by neměla být pravda.

Jenže teď to je potvrzeno. Vysloveně viděla, že jí mládenec nelže. Jako jedna z mnoha věcí – *dalších* věcí – to potvrdil fakt, že vypadal doopravdy unaveně, přesně jak říkal. Kouzlení ho vyčerpalo.

Už se rozhodla. Možná, že se o *to* pokusí.

Možná, že půjde vsříc novým dobrodružstvím...

Pak si s trhnutím vzpomněla, co jí říkal asi tak před... před... Jak že *to* vlastně bylo dlouho?

Připadalo jí to jako hodiny, co takhle přemýšlí. Jenže pak si uvědomila, že to hodiny opravdu nebudou, maximálně pár minut... Je vůbec možné, aby se jí za *takovou chvilku* prohnalo hlavou tolik myšlenek, tolik vzpomínek? Vtom postřehla, že se na ni dívá *on*. Potměšile se usklíbala – i když jí ve skutečnosti vůbec do smíchu nebylo –, že už konečně znovu začínala vnímat okolní svět. Z šoku se už trochu vzpamatovala.

Jenže pak si něčeho všimla... Míhl se mu snad v jeho krásně pigmentovaných očích záblesk... soucitu? Jenže pak tam zase nebyl. Lilien se v něm vůbec nevyznala. Ale co, nebylo divu, vždyť Nevvrana

znala jen chvíli – i když jí to připadalo mnohem déle, protože se toho za tu dobu tolik stalo, tolik se toho dozvěděla...

Při pohledu na chlapce si také vzpomněla na to, co jí posledně pověděl. Jeho odpověď vstřebávala poměrně dlouho... Pak ji konečně pochopila.

„Cože, ty máš taky kouzelnou moc? A proč si tedy nejdeš zničit *Kruté bytosti z Temnot* a ty jejich diamanty sám?“ vyštěkla. Už to prostě a jednoduše pod tím psychickým nápořem nevydržela.

Pohotově a s klidem odpověděl: „Víš, Lilien, tvoje kouzelná moc je MNOHEM silnější než ta má, takže zničení *Krutých bytostí z Temnot* a jejich diamantů je jen na tobě...“ Na chvíli se odmlčel, ale pak ze sebe konečně skromně vymáčknu, co chtěl: „Obávám se, že když jsem se sotva dostal do vaší země a jsem ještě k tomu unavený, že nás oba přepravit do naší říše dokážu jen stěží.“

Lilien se na pařezu zavrtěla, jelikož pochopila, že jestli se chce dostat do jejich říše, tak se musí pokusit využít svou magii a udělat kouzlo, které ji tam s Nevvránem dopraví. Ale jak to udělá? Protože byla znalá v magii a kouzlech – avšak jen obrazově –, věděla, že se musí na dané kouzlo hlavně moc soustředit a chtít i věřit v ty čáry, které chce udělat. Každopádně jí připadalo poněkud divné kouzlit, aby se dostala na jiný svět, o němž vlastně nemá vůbec potvrzeno, že existuje.

Povzdechla si. Jenže teď má důkazy o pravdivosti Nevvránových slov.

Bohužel.

Do očí se jí vehnaly slzy... Nakonec se přiměla myslet vesele a zaplašila je.

Snažila se především soustředit na své otázky, na svůj úkol a na praktičtější věci. Musí být silná. „Budu cestovat s tebou, Nevvrane? A máš s sebou zásoby jídla, peněz, nebo toho, čím se u vás platí?“ Až teď si všimla, že má už nějakou dobu husíkůži...

„Zásoby jídla a všeho potřebného mám, neměj strach. Nejspíš budu muset cestovat jen já s tebou za *Krutými bytostmi z Temnot*,“ jednoduše odpověděl a přitom poklepal na svoji brašnu. Netvářil se vůbec rozhozeně. Jako kdyby neměl ani trošku strach, obavy...

Přerušila svoje myšlenky. Vstala. Začala ruce v pěst. *Ted' nebo nikdy*.

„Nevvrane, tak já to zkusím,“ sdělila mu třesoucím se hlasem. Její vlastní hlas ji zradil. Bylo pro ni hrozné tu větu vůbec vyslovit. . .

Nevvran se k ní přiblížil a mile ji poučoval: „Teď se mě pevně chyt' a soustřed' se na kouzlo, které nás dopraví do naší sužované země. A také to musíš z celého srdce chtít a věřit v sebe i kouzlo a v NAŠI říši. Je k tomu zapotřebí dost fantazie, kterou ty jistě máš. Prostě si do detailů představuj, jak se pomocí magie dostáváme do kouzelného světa. Jakkoliv.“

Liliana začala být ještě nervóznější než před chvílí. Byly tu spousty nevyřčených otázek... Proč zrovna ona oplývá magickou silou? Kde se její moc vzala? Proč i Nevvran má kouzelnou energii a jak Lilien poznal podle její přezdívky? Jak o ní ví, jak se o ní vůbec dozvěděl? Jak je možné, že dívčini blízcí budou vědět, že je v pořádku, když se nějaký čas neobjeví? A na jak dlouho? Kdy se vrátí zpátky? Jak to v jiném světě vůbec vypadá a co tam žije? Jakým způsobem má ty jejich padouchy zničit, jak se má naučit kouzlení? Kde se skrývají a kam až má za nimi cestovat? Jak dlouho má cesta trvat? Odkud pocházejí jejich diamanty? Proč vůbec mají takovou moc? Jak se *Krutým bytostem z Temnot* podařilo dozvědět se o Zemi, jakým způsobem ji chtějí zpusťošit a hlavně – proč? Pouze proto, že oni mají být ti zlí? A *kdo* je vlastně Nevvran?

Bylo toho tolik – tolik, co jí nepověděl. Samozřejmě by se toho našlo i víc, ale Lilien prostě víc nenacházela síly nad tím přemýšlet... Měla se Nevvrana zeptat ve vhodnější chvíli, ale kvůli tomu tématu, co se dozvěděla, byla naprosto otupělá a psychicky vyčerpaná. Což bylo v jejím případě samozřejmě pochopitelné.

Něco takového se prostě může stát pouze *jí*. Dozvědět se, že se má přenést do jiného světa za pomoci kouzel, putovat za bytostmi s příliš komplikovanými jmény na to, aby si je zapamatovala... Pak je tu ještě samozřejmě ta malinká záležitost, že má pomocí magických sil zničit je a jejich diamanty...

Sice už takřka nepochybovala o Nevvranově pravdomluvnosti, ale pořád jí to, co se dozvěděla, přišlo příliš neuvěřitelné. A velmi bolestivé, jako ztráta někoho velmi blízkého. Jenže to ještě nevěděla,

kolik věcí i informací, kolik událostí jí bude připadat v následujících dnech... *neuvěřitelných*...

Lilien přestala přemýšlet. Skousla si ret. Pevně – a poněkud váhavě – se chytla Nevvranových silných rukou a pohlédla mu nahoru do obličeje s drsnějšími rysy. Byl velice hezký, to musela uznat. Alespoň že teď myslela na krásu, konečně na něco jiného než na svoji bolest, to, co musí opustit a to, co ji čeká. Na budoucnost.

„Tak na tři,“ potvrdila rychle, jako kdyby to chtěla mít co nejdříve za sebou. Ale vlastně ne... Vždyť ona *celé tohle šílenství* s jinými světy, s divnými bytostmi, které pocházely ze samotného Zla, s příšerami a s kouzly a s... s občas se divně chovajícím, ale nádherným Nevvranem chtěla mít už za sebou!

Nenápadně protočila oči. Jenže to asi nepůjde tak rychle.

Sevřela Nevvranovu paži pevněji. Opravdu to všechno dokáže podstoupit? Myšlenky v ní vířily jako roj dotěrných much. Co když se jedná o nějakou lest? Avšak nic jiného jí nezbývalo.

Protože bylo pozdě...

Začínali společně odpočítávat: „Raz... dva,“ Liliana se váhavě podívala do Nevvranových královsky modrých očí a uviděla v nich sílu, jak kráčí ruku v ruce s odhodláním... Snažila se myslet pouze na to, co jí před chvílí mladík vypověděl o kouzlení... Musí vypudit ze své hlavy veškeré myšlenky týkající se čehokoli jiného...

„Tři!“ vykřikli oba naráz.

Zavřeli oči a začali se urputně soustředit na kouzlo. Oba dva si do detailů představovali, jak obklopeni silnou barevnou září vycházející z nich se vznášejí do vzduchu, aureola se rozprskává a oni se ocitají v magické říši...

Věřili v sebe, kouzlo a v *magickou* zemi jako ještě nikdy předtím.

Lilien vyhnala z mysli veškeré myšlenky, které jí do té chvíle svazovaly. Byla tu jen ona sama a to... *kouzlo*.

A pak se *něco* stalo. Bylo to naprosto neuvěřitelné a nepředstavitelné. Kdyby měli otevřené oči, tajil by se jim dech. Z Lilianiných rukou začala vycházet oslnující záře, pestrobarevná jako duha. Nikdy si nemyslela, že by mohla být tak silná, tak mocná a přitom nádherná... To samé se stalo i Nevvranovi, ale u něho byl jas vybledlejší a nehýřil tolika barvami duhy.

Dívka to už nevydržela a ze zvědavosti pootevřela jedno oko, ale hned ho zas zavřela, neboť pocítila, že se na kouzlení moc nesoustředí a záře proto poblikává. Ale za tu chvíli pochopila, že se všechno odehrává podobně jako v jejích představách. Kouzlo stvořené ze samotné fantazie... Za několik sekund strávených čarováním je duhová záře obklopovala už oba – a celé. Nevycházela pouze z jejich rukou, nýbrž z celého těla.

Cítili, jak jim kouzlo prostupuje celým tělem, každou jeho částičkou abunčkou... *To kouzlo*. Oba dva *to* slovo chtěli zašeptat. *Kouzlo*.

Všechno bylo perfektně načasované jako v nějakém filmu. Až se to nezdálo opravdové. Bylo to naprosto dechberoucí a fascinující. Připadalo jim, jako kdyby čarovali ne minuty, možná dokonce vteřiny, ale celá nekonečně trávající tisíciletí...

Vznesli se do vzduchu. Lilien cítila, že právě nastává onen nejdůležitější okamžik. Uvědomila si, že jas musí být vidět asi hodně daleko.

Co když si toho někdo všiml?

Vtom se stalo něco neočekávatelného.

Nevranovy duhové barvy se všelijak promísily s těmi Lilieninými. Éterické světlo rostlo a rostlo a nabývalo na stále větší síle a záři.

Neplánovaně se oslnivě rozprsklo do všech stran. Jako mávnutím kouzelného proutku.

Nevran ještě pevněji uchopil Lilien a přitáhl ji k sobě. Dívka si najednou uvědomila, jak je slabá, ale cítila, že on na tom je ještě hůře... Náhle kouzlo začalo pomíjet. Záře se stávala čím dál víc slabší a slabší...

Až zeslábla úplně.

Oba si přáli, aby tento okamžik trval věčně, protože byl neuvěřitelně naplňující...

Avšak pak od sebe napůl odklopýtali a napůl odlétli. A zůstali ležet na zemi porostlé dlouhou, našedlou trávou.

Stejně tomu stále nedokázala uvěřit. Rychle za sebou pomrkávala. Nemohla uvěřit tomu, co dokázala.

Kde se ocitla.

Nevran unaveným, chraplavým hlasem, který mu snad ani nepatřil, zachrčel:

„Tak jsme tu.“

ZAČÁTEK CESTY

Nevvran se ztěžka posadil. Vypadal lehce překvapeně i velmi unaveně, dokonce se mu trochu udělaly kruhy pod očima. Nakonec se přece jen vyškrábal na nohy a postavil se, ale hned zase klopýtl a svezl se na zem.

Jenže Lilien se zrovna nesoustředila na *Nevvrana*. Protože to, co se jí přihodilo, bylo neuvěřitelné.

Nevvran s Lilianou se nacházeli na rozlehlé pláni, po níž byly nepravidelně roztroušeny podivné našedlé stromy, jejichž koruny se skláněly až k zemi. Ta pláň byla snad nekončící! Tak sem je zaneslo... *To kouzlo*. Přestože bylo léto i v tomto světě, seschlé, sukovité stromy byly celé opadané a tráva spíše prapodivně šedá s lehce béžovým odstínem. Občas se tu vyskytla zvláštní šedožlutá květina. Pláň skoro až naháněla hrůzu.

Jasně svítící slunce zářilo dnes jen matně. Nedokázalo proniknout většinou kupíciemi se temně šedými mraky, které snadno dokázaly nahnat hrůzu. Vše tu bylo opředené zlem a temnou magií.

Lilien nechápala, jak přišla na to, že to, co cítí, je *magie*. Změnilo se něco jejím prvním kouzlem...? Samozřejmě že občas i ve svém světě cítila něco jinak než ostatní... ale takhle silně? Dívka se každopádně z toho šoku stále nemohla vzpamatovat. A ani v nejmenším se jí toto místo nelíbilo.

Poznala podle polohy slunce na obloze, že je podvečer – stejně jako v jejím světě. Alespoň nějaká podobnost. A pak ji konečně napadlo, proč to tu tak divně a nevábně vypadá – kvůli zlu, které stvořily *Kruté bytosti z Temnot* a jejich diamanty. Copak ony dokážou vyvolat něco tak... tak *hrůzného*? Nejspíš ano.

Chvilí se jen rozhlížela, ohromená tím vším, vypadala jako tělo bez duše. Téměř bezděčně pravou rukou pohládila zvláštní trávu, když pocítila, jako kdyby dostala elektrický šok. Ta zloba... Je vůbec možné, aby jediné miniaturní stébíčko trávy obsáhlo tak zhoubnou moc? Jak tu lidé můžou vůbec žít? Nebo jsou na to už ti chudáci zvyklí? Neměli snad jiný výběr?

Musí se vzpamatovat. A zvyknout si na tento divný svět, což bude možná to nejtěžší. Tedy jí to v té chvíli alespoň *nejtěžší* připadalo. Zatřepala hlavou a snažila se hrozné myšlenky dostat z hlavy. Snažila se myslet na něco jiného.

I přesto, že se jí po těle rozlézal strach jako morová epidemie, Lilien stále zůstávala neskutečně zvědavou. „*Kruté bytosti z Temnot* tu byly vždy?“ zmožla se nakonec na nějakou otázku.

„Ne. Vždyť každý ví, že dvě nejstarší *Kruté bytosti z Temnot* mají dceru. Už jsem ti to přece říkal. A jak by tu mohla jejich Ilkvenltis být od počátku tohoto světa, když je jasné, že je mladší, protože je dcera? *Jejich* dcera?“ Odmlčel se a zahleděl se na své boty. Lilien si přesto všimla, že v Nevvranových očích se mihl náznak velké bolesti i obav... Pak její nejasné poznání vyrušilo to, že chlapec poněkud znaveně dopověděl svůj monolog: „Ale objevily se tu před několika desítkami let – ještě předtím, než jsem se narodil. Prý to tu před *Krutými bytostmi z Temnot* bylo nevýslovně krásné a dobré.“ Přitáhl si k sobě svou velkou brašnu, která odlétla následkem výbuchu několik kroků pryč, a přehodil si ji přes rameno.

Přesto si jeho slova Lilien už zase příliš neuvědomovala. Byla ohromená, a to nejen Nevvranovou odpovědí... Pro všechny muselo znamenat hrozný šok, když... Ale co když Nevvran vůbec není člověk, přesto, že tak vypadá? Co když *ona* není člověk? Na tyto otázky by se nejspíš ani neodvážila zeptat.

Byl tak vyčerpaný... i ona byla vyčerpaná. To bude z toho kouzlení. Avšak když Lilianu zmůže něco takového, může se vůbec utkat s *Krutými bytostmi z Temnot*? Odvážila se jen *pomyslet* na *to* označení a dělalo se jí špatně. Sama to nemůže zvládnout... Jestli Nevvrana dobře pochopila, bude je muset svrhnout z jejich trůnu a nastolit v této zemi klid a mír stejně jako ve svém světě. Nepřenesla by přes srdce, kdyby své blízké zklamala...

Dokáže ale naplnit své poslání?!

Lilien nakonec musela od svých ponurých myšlenek odvést pozornost. Při pochodu bude času na přemýšlení dost... Nic však není tak hrůzné, jak se zdá na první pohled... Není tak špatně, aby nemohlo být ještě hůř.

Ještě ji napadly další zajímavé otázky a poněkud váhavě se zeptala:

„A proč ses ptal na mé jméno a poté na mou přezdívku? A také mě zajímá, jak jsi mě poznal a našel.“ Byla si vědoma, že její strach je znát zkaždého slova, z každého písmenka... ale už to bylo lepší.

Nevvran se za tu chvíli trochu vzchopil a odpověděl jí: „Víš, to je hodně složité. Občas nějací lidé tady, v našem světě, mají vize. Já jsem vidění také jako jeden z mála měl. V něm se mi například zjevilo, jak ti říkají a jak přibližně vypadáš. Je to zároveň zajímavé, divné i složité. Pak jsem se přenesl na váš svět a našel jsem tě.“

Chvíli se odmlčel, ale poté pokračoval dál: „My teď musíme jít k *Čarovnému hvozdu*. Naneštěstí nás kouzlo zaneslo opravdu do míst, z nichž jsem se pro tebe přenesl já. Myslel jsem si to, ale k *Čarovnému hvozdu* je to přesto poměrně daleko. Já se v této části našeho světa vyznám, poznám, kde se právě nacházíme.“

Lilianě připadalo, jako by měl Nevvran odpovědi na její otázky naučené, ale pak tuto dotěrnou myšlenku zaplašila. I když to ve skutečnosti určitě nebyla pravda, vypadalo to, jako kdyby se nacházela ve velkém klamu, v hraném světě, z něhož není úniku... Znovu statečně promnula trávu mezi prsty. Následovně cukla rukou pod nápořem zla.

Tohle žádný klam není.

Povzdechla si, zavrtěla hlavou a otázala se na to, nad čím přemýšlela už nějakou dobu:

„A proč musíme jít zrovna k *Čarovnému hvozdu* a jak dlouho ta cesta bude trvat?“ To z něho musí informace takhle páciť? To bude ale pekelně nudná cesta bez kamarádek, se kterými si mohla popovídat, kdykoli se jí zachtělo, a bez přítelkyň, které jí vždy poradily, když něco potřebovala!

„Protože *Kruté bytosti z Temnot* mají to místo rády, poznáš to i podle krajiny. Prostě se tam podle všech informací zdržují nejčastěji,“ zněla jeho odpověď. „Musím tě však varovat... jak se k tomuto hvozdu budeme přibližovat, bude narůstat i počet zrůd nebo příšer, jež potkáme. Samozřejmě i počet různých nástrah, které nemineme.“

Po krátké odmlce pokračoval: „*Kruté bytosti z Temnot* by neměly vědět, že tu jsi. Lidí, kteří měli vidění jako já, je prý velmi málo.“

Možná nikoho takového ani nepotkáme a nikdo tě nepozná. Já jsem nejspíš první, kdo pro tebe vkročil na tvůj svět. Slyšel jsem, že se někteří s vizí báli, co s tebou budou muset prožít. Počítali s tím, že ty to tu neznáš a že tě budou muset na této nebezpečné cestě provádět a pomáhat. Jako já.

Samozřejmě že téměř každý člověk někdy alespoň zaslechl o té, která nás má spasit – to určitě i *Kruté bytosti z Temnot*... Avšak nikdo kromě mě a samozřejmě tebe neví, že tu jsi.“ Znovu se odmlčel. Očividně mu dlouhé mlčení dělalo problémy. Když však říkal, že nikdo kromě něj neví, že tu dívka je, tak zvláště se mu zablýsklo v očích...

Aby to zakryl, odkašlal si a mluvil dál: „K druhé části tvé otázky – cesta bude trvat několik dnů, asi tak čtyři... Pokud se tedy nevyskytnou přílišné komplikace, s trochou z nich ale počítám. Každopádně doufám, že tě nikdo *Krutým bytostem z Temnot* neprozradí,“ smutně se pousmál mládenec. Nevypadalo to, že by se nějak bál nebo že by měl obavy, když se bavil o *příšerách*, které *Kruté bytosti z Temnot* stvořily pomocí svých tajemných diamantů s tajuplným, neznámým původem. Lilien se snažila postavit, ale nešlo to. Byla z kouzlení celá unavená. Navíc jí připadalo, jako kdyby jí někdo zasadil pořádnou ránu do hlavy.

To bude ještě muset bojovat s nějakými příšerami...? Měla pocit, že ji už nic nepřekvapí. Avšak později přiznala, že se pořádně mýlila...

Nakonec se Nevvran dokázal zvednout jako první. Poněkud potácivým krokem přešel k dívce a pomohl jí na nohy. Ta tiše poděkovala a vydala se s neznámým Nevvranem na strašně důležitou pouť na život a smrt, na dobro a zlo.

VÝPRAVA POKRAČUJE

Už šli několik hodin, ale zatím spolu neprohodili ani slovo. Každý byl zahloubán do svých vlastních starostí. Lilianě se v hlavě honily stovky, ne-li tisíce myšlenek. Především se podívovala nad krajinou, kterou procházeli.

V dáli spatřila vinoucí se stříbřitý průzračný potůček, který protékal loukou. Nevvrán s Lilien stále kráčeli po těch obrovských, bezútěšných pláních. Bylo to snad nekonečné a také velmi zdlouhavé i nudné. Navíc mladík šel docela rychle a Lilien mu proto někdy málem nestačila. Často na ni počkal nebo alespoň zvolnil krok – ale jenom trochu.

Avšak život Lilianě také neustále ztěžovalo, že z této krajiny jakýmsi zvláštním způsobem nepřestávalo vyzařovat zlo – i když jí připadalo, že tady o trochu méně než v místech, kde s Nevvránem „přistáli“. Připadalo jí to proto, že si už pomalu zvykala, nebo tu mocná, temná energie přestávala působit?

Radši nad těmito otázkami přestávala bloumat. Může se na ně zeptat Nevvrána. Pochybovala však o tom, že by mladík dokázal správně odhadnout, proč to dívce tak připadá, když je obklopený touto temnou magií už od malička.

Lilien se ale snažila myslet na něco jiného než pořád na to *zlo*, protože to bylo neuvěřitelně skličující. Nikde neviděla ani pěšinku nebo dům, toto místo se zdálo být opuštěné. Snad takhle nevypadá celá tato prapodivná zem!

Také však přemítala nad mnohem důležitějšími věcmi, než je krajina. Nechtěla na ně myslet, ale otravné myšlenky se jí neustále vkrádaly do hlavy. Bylo jí jasné, že tohle žádný sen není, ale je to drsná realita. Před několika hodinami si žila úplně normální život, ale co teď? Asi si ten předchozí měla více užít!

Věděla sice, že to ničemu nepomůže, avšak neustále musela přítomnost srovnávat s minulostí. Navíc jí hlavou stále hlodaly otázky... spousty otázek. Neměla však zrovna chuť se toho zvláštního kluka kráčejíciho kousek před ní zeptat. Že to tu tak dobře zná...

Najednou si uvědomila, že má žízeň a je docela hladová. Také si už nutně potřebovala odpočinout, na tak dlouhé pochody bez přestávky nebyla moc zvyklá. Hlavně jí však vyčerpalo to, co se jí přihodilo. Musela si celý rozhovor s *ním* přehrávat stále znovu a znovu v hlavě. Nemohla s tím přestat. *Nedokázala*.

Přesto byla přesvědčena, že se rozhodla správně.

Sice jí nebylo jasné, proč se *Kruté bytosti z Temnot* tak hrozně chovají, ale očividně byly velmi, velmi zlé. Lilien se přiměla myslet optimisticky, odjakživa taková byla. Když se jí podaří zachránit celé dva světy – byť bylo neuvěřitelné, že by toho jedna dívka dokázala tolik – bude z toho mít určitě dobrý pocit. Zachrání i své příbuzné, blízké a kamarády... Byl by přece holý nesmysl, kdyby tuto šanci nechala nazmar a promrhala ji. Spousta živých tvorů by si zbytečný konec určitě nezasloužila. Kolik lidí a zvířat tu jen kvůli řádění těch třech divných bytostí muselo zemřít? Jejich nadvláda trvala přece už roky...

A měly po rukou velmi, velmi mocné zbraně...

Vždyť Lilien to nemůže dokázat... Její optimismus už zas přehradila její malá sebedůvěra. I běžné věci v jejím světě se jí často nepovedly... Tak proč by se jí mělo podařit zrovna něco, v čem vůbec neměla zkušenosti?

Něco, na čem by stál osud celých dvou světů?

Vždyť byla často naprosto neschopná... Někteří lidé na Zemi jí to neustále opakovali. Těch lidí byly spousty. Určitě mají alespoň zčásti pravdu. Tedy *měli*. Proč si ale osud tedy vybral zrovna *ji*, naprosto neschopné, neinteligentní, nesamostatné sedmnáctileté dítě?

Nevěděla. Její otázka zůstala nezodpovězena.

Samozřejmě že si nemyslela, že by byla úplně hloupá a blbá, ale... Něco na tom opravdu bylo.

Tohle přece nedokáže zvládnout sama.

Pak se její pozornost převedla na Nevvrana. Pořád si jí příliš nešímal, ale poznala, že je i přes své zamyšlení ostražitý. Kdykoliv by jen malý větřík zašustil trávou, pokaždé sebou cukl. Byl hodně opatrný. Už se tomu ani moc nedivila, tento svět ho podobným vlastnostem musel naučit.

Avšak ona taková nebyla. Navíc rozhodně neměla tak dobře vyvinutý postřeh a bystrost. Nebyla tak rychlá nebo mrštná a její síla byla v porovnání s tou jeho směšná. To on by měl být spasitelem a měl by mít tak těžký úkol, *ne* ona.

Neustále si ale musela všimnat, jak je Nevvran pohledný. Jeho dlouhé nohy, tvrdý, ostře řezaný obličej, pronikavé oči... Ale i přes své malé sebevědomí si o sobě myslela, že je také krásná.

Už se chýlilo k večeru. Stmívalo se a Lilien začínala být zima. Dvojice dorazila k potůčku, kterého si dívka všimla už dávno. Uvědomila si, že museli strávit cestováním kolem čtyř, pěti hodin!

Dívce to tak nepřipadalo, podle svého stavu by odhadovala přibližně dvě hodiny. Po čtyřech hodinách strávených chůzí by normálně měla žízeň mnohem větší... Jenže věděla, že od nynějška už nic nebude *normální*. Uvědomila si, že její potřeby jako žízeň přehlušily myšlenky i obavy z jejího poslání.

Jen tak pro sebe se smutně pousmála. Přestože Nevvran zrovna sledoval okolí, všiml si toho. Na Lilien se poprvé za celou výpravu opravdu hezky podíval a povzbudivě se na ni zazubil svým odzbrojujícím úsměvem. Trochu ji to rozradostnilo. Pohlédla do jeho hlubokých očí a usmála se – nyní už šťastněji. Možná má o ni Nevvran strach nebo je ho jí líto, protože se dívka tváří tak smutně. Už kvůli němu se rozhodla, že nebude takto vypadat! Od nynějška se bude snažit své ponuré pocity zakrývat.

Pak si všimla, že se Nevvran tváří, jako kdyby jí chtěl něco povědět. Nejspíš soucitná slova, pomyslela si – ale nakonec tomu tak nebylo... „Tady pod těmi stromy se na noc utáboříme, neboj se, dám ti na noc teplou deku. Začíná být pořádná zima, odhaduji, že už je kolem deváté večer. Musíš si důkladně odpočinout na zítřejší náročný den.“ Přesto zněl jeho hlas mile, něžně až soucitně, ale rozhodně to nebylo přehnané. Dívce připadalo, že Nevvran nerad dává najevo své emoce. Ale myslela si o něm, že v jádru je citlivý a vnímavý. Věděla, že ji chtěl trochu ukonejšit...

Nad Nevvranovými vlastnostmi už dál nepřemýšlela a posadila se k až k nepřírozeně průzračnému potůčku na velký kámen. Rozhodla se říct, co ji tak dlouho trápilo. „A máš v brašně jídlo

nebo pití? Mám docela hlad, už je dlouho po večeři,“ připomenula utrápeným hlasem.

„Promiň, na to jsem zapomněl,“ – tak zapomněl, jo?! – omlouval se. Přitom ze svého batohu vytáhl malou skladnou láhev a podal ji Lilianě. Nádoba byla plná pramenité, přírodní vody, která jí docela chutnala. Dívka si povšimla, je vyrobena z nějaké zvláštní, téměř plastové hmoty, ale nad tím zrovna moc nechtěla bloumat.

Když pila, rychle po Nevvrnovi přejela pohledem. Jejich oči se setkaly a Lilien se zahleděla jinam. Mladík si určitě všiml, jak se na něj dívá. Stále si pamatovala, jak se k ní hrubě a surově choval, když se poprvé setkali. Ještě mu tak úplně nevěřila. Čemu má vůbec věřit a čemu ne...?

Liliana o sobě věděla, že je odjakživa důvěřivé povahy – někdy se jí to vymstilo... Avšak měla dojem, že u Nevvrana to trochu vypadá, jako kdyby ho dívky vůbec nebylo líto. Musí vědět, jaký šok pro ni události posledních hodin znamenají... Třeba ale opravdu umí dobře zakrývat to, co si myslí.

Lilien počítala s tím, že mladík má s sebou velké zásoby vody a téměř celý obsah nádoby vypila. S poděkováním v očích mu ji vrátila. Nevvrnan tam musel spatřit i její bolest... Tvářil se však stále neurčitě, zatímco ukládal zpět do své brašny lahev. Podal Lilien kus podivného zrnitého chleba a sýr. Dívka dnes nebyla moc hladová, ale do své pozdní večeře se přesto rychle pustila. Docela jí chutnala. Už se cítila trochu lépe, posílněná, ale když si znovu v hlavě přehrála, co se jí přihodilo, rozhodně jí lépe nebylo.

Navíc ji Nevvrnan při jídle neustále propaloval svým pohledem, takže byla celá nesvá. Výraz v jeho očích navíc nedokázala přesně identifikovat. Pouze si dokázala uvědomit, jak je jeho pohled okouzlující a zároveň spalující. V těch tvrdých rysech se zračilo něco tak divokého, tak nespoutaného... Pravda, jeho obličej byl opravdu docela originální. Ale třeba jsou tady takoví všichni lidé...

„A ty si nedáš k jídlu nic, nemáš hlad?“ starala se po najezení Lilien. Snažila se ale hlavně zapašit dotěrné myšlenky, nutně potřebovala myslet na něco jiného... Byla celá zmatená. V jejím případě ani nebylo divu. Třeba Nevvrnan ani nepotřebuje jíst.

Nevvrana si za tu dobu totiž docela oblíbila, i když z něho pořád měla tak trochu strach a husí kůži. Zdálo se jí však, že má srdce na správném místě. Ale měl by se pořádně najíst.

„Ne, hlad vážně nemám. Aby vystačily zásoby pro tebe, nebudu moc jíst, dokud si něco k jídlu nekoupíme v nejbližší vesnici, ke které zanedlouho dorazíme,“ organizoval. Ale stejně bylo vidět, že lže – hlad měl.

Lilien vykulila oči. To si snad dělá legraci... Rozpaky nevěděla, co odpovédět. A tak to jako ten největší sobec prostě a jednoduše – nechala být. Už toho na ni bylo příliš, jediné, po čem nyní toužila, byl spánek. Každopádně si svým chováním Nevvran udělal další plus. Možná, že se z nich zanedlouho stanou dobří přátelé. Na takové cestě by spolupráce přišla vhod...

Nevvran Lilien podal velkou teplou deku, kterou vybalil ze své zelené brašny. Dívce deka opravdu přišla vhod. Když si lehla na tvrdou, vysušenou zem a zachumlala se do ní, zima jí být přestala.

Přemítala, jak ale takový na první pohled těžký batoh mohl chlapec nést několik hodin v kuse...? Lilien by z té námahy byla hned unavená a bolela by ji záda. Nevvran měl také nejspíš velkou výdrž, o jeho síle už byla přesvědčena. Doufala, že mladík má něco podobného jako tato deka a nebude přes noc mrznout. Jeho tenké oblečení zrovna nevypadalo, že by bylo určeno do toho největšího chladu... Lilien se však nedostávalo síly se ho vůbec zeptat.

Když viděla, že se Nevvran alespoň napil, trochu se uklidnila. Chvilí ho sledovala, jak se otočil zády k ní a sleduje krajinu. Pomyslela si, že asi pozoruje velký srp měsíce, který stříbrně ozařoval zdejší krajinu, která se tím zdála ještě tajemnější. Naháněla jí strach. Naháněla jí strach stejně jako to, co ji teprve čeká...

Vtom se konečně ponořila do hlubokého, vytouženého spánku beze snů.

PŘÍŠERA

Liliana uslyšela něčí hlas a vtom se probudila... Otevřela jedno své trávově zelené oko, po chvíli druhé. Pohlédla do tváře mladíka, kterýji bez jakéhokoli studu budil.

Ospale se protáhla. Mohlo být brzy ráno, kolem půl sedmé. Rozhlédla se. Chvíli si nemohla vybavit, co se děje, co se jí v uplynulých hodinách přihodilo. Když si konečně vzpomněla, všechno jí začalo připadat tak fascinující – *její první ráno na tomto světě*. Nemohla uvěřit, že včera tak rychle upadla do spánku.

Stoupla si na vratké nohy. Husté, lesklé vlasy se jí lehce zacuchaly. Trochu ji bolelo celé tělo, přece jen nebyla zvyklá spát na zemi na tlusté dece. Znovu zalitovala, že není doma ve své teplé posteli... ale přesvědčila samu sebe, aby myslela optimisticky. Mohlo být ještě hůř. Uviděla přichystané jídlo ležící na velkém kameni, který stál několik kroků naproti ní. Snídani znovu tvořil ten chutný, podivný chléb, ale tentokrát s ovocem podobným jablku – až na to, že ovoce bylo větší než jablko a zbarvené dorůžova. Vedle snídaně ležela lahev, z níž Lilien pila včera. Měla dojem, že Nevvran se večer napil z jiné nádoby, než byla tato.

Tiše si povzddechla a vydala se ke kameni. K večeři vždy byla zvyklá jíst hlavně teplé jídlo, jenže její tiché prosby se včera nevyplnily.

Už se jí zas začínalo stýskat po domově. Vypadalo to, že stesky tu ani plánovaných několik dnů, kdy měli jít k *Čarovnému hvozdu*, nevydrží. Teď bylo ale vše jinak... Udělala by snad vše pro to, aby svůj dosavadní život získala zpátky! Polila ji beznaděj, pak ji však v mysli vyvstaly další otázky, jež ji přinutily přemýšlet...

Podle čeho se pozná, kde ti zloduchové zrovna přebývají? Jenom podle krajiny a četnosti různých nástrah? Vystupují často *Kruté bytosti z Temnot* na veřejnosti, nebo se drží spíše v ústraní? Dívku napadlo, že pravděpodobnější by bylo ústraní, aby lidé nebyli varováni, kde se zanedlouho objeví další pasti, které umí zloduší vyvolat... Sice byse po svém výstupu na veřejnosti mohly bytosti znovu přemístit na